

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Antonij Maioragij|| Orationes|| Et Praefa-||tiones

Majoragio, Marcantonio

Monasterii VWestphal., 1599

VD16 ZV 10313

IV. Scripta nomine Iurisperiti, qui petit, vt in Collegium Iurisco[n]sultorum
Mediolanensium cooptetur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68843](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68843)

SCRIPTA NOMI-
NE IURISPERITI, QUI
petit, vt in Collegium Iuriconsul-
torum Mediolanensium co-
optetur.

ORATIO IV.

CVM illam praclarā & aeternam Naturae le-
gem contueor, P. C. qua perpetuo quodam & im-
mutabili tenore cuncta geruntur, vniuersus mundus
administratur, omnia certū ac definitum ordinē ser-
uant, qua Deus ea, quae intelligentia percipiuntur,
Sol ea, quae sensū cōprehenduntur, regit & conseruat.
videor mihi quandā Legum nostrarum, & Ciuiū &
Pontificiarū, imaginem atque effigiē videre. Quibus
non aliter omnes humanae actiones ad optimū illū ius-
ticiae finē diriguntur, atque ortus & occasus siderum,
& Solis splendor ac motus ad rerū omnium, quae sub
Lunae globo sunt, generationē. Hoc enim quot annis as-
picere licet, cū à nobis caelestis ille fulgor, calor quē
Solis recedere incipit, omnia quodāmodo statim exar-
minari, terrā suis omnibus ornamentis spoliari, folia
ex arboribus decidere, herbas exarescere, omnia ple-
na horroris, plena frigoris, nullā viriditatem, nullos
flores, nullos fructus apparere. Cū autē verno tem-
pore

pore iam Sol propius ad nos accedit, ecce iam rerum omnium incredibilem quandam ac mirificam alacritatem, ut omnia letari, omnia quodammodo ridere videantur, iam terra sese aperit, iam herbas virentes, flores amcenissimos, fructus suavissimos emitit: & quod magis Solis calor inualefcit, tanto maturiores & vberiores fruges emetuntur: itaque medio Solis calore frumenta, quibus potissimum humana vita sustentatur, in horreis congregantur, neque ita multo post leticia Bacchus dator sua nobis numerata largitur, spumat plenis vindemia labris. An non idem accidit in legibus nostris? Cum enim a ciuitate leges recedunt, statim subsequitur rerum omnium confusio, iudiciorum vincula refelluntur, vitae communis ratio tollitur: nihil est quare cuiquam exploratum possit esse, quid suum aut quid alienum sit, nihil est, quod equabile inter omnes, atque vnum omnibus esse possit: fiunt ubique furtiua, latrocinia, caedes, adulteria: potentiores & corporis viribus excellentiores crudeliter & superbe dominantur, imbecilliores & tenuiores miserabiliter & impie deprimuntur: omnis demique vita priuata legibus belluino potius ac ferino, quam humano more degitur. Sed cum sanctissimarum Legum splendor affulsit, statim e medio tollitur omnis improbitas, & regina ac domina virtutum, Iusticia regnat: vitia hominum atque fraudes damnis, ignominijs, vinculis, verberibus, exilijs, morte multantur. Verus autem, iustus atque honestus labor honoribus, praeijs atque splendore decoratur. Quocirca non sine summa ratione clamat ille Philosophorum Princeps Aristoteles: In Legibus ciuitatis salutem esse constitutam.

I. Rhet. 4.

tam.

Pro Aul. &
Cluentio.

tam. Et eloquentia parens Cicero non minus verè
quã eleganter ita inquit: Mens & animus, & consili-
um, & sententia ciuitatis posita est in legibus: vt cor-
pora nostra sine mente, sic ciuitas sine lege suis parti-
bus, vt neruis ac sanguine & membris, vti non potest.
Legum ministri magistratus, legum interpretes iudi-
ces; legum denique idcirco omnes serui sumus, vt li-
beri esse possimus. O admirandam legum diuinita-
tem! o societatis humana conseruatrices leges, virtu-
tũ indagatrices, expultricesquẽ vitiorũ! sine quibus
nihil in hac vita securum, nihil quietum, nihil tran-
quillum esse potest: his ego pascor, his delector, his per-
fruor. Etenim, P. C. multa quidem sunt etiã alia
studia præclara & nobile, vt Rhetoricæ, Philosophiæ,
Medicinæ: sed tanta est Iuris ciuilis præstantia, vt
cum ea reliquæ omnes ingenue ac liberales artes con-
ferantur, ne minimam quidem partem dignitatis eius
equare videantur. Quæ cum ego, iam inde à pueri-
tia partim parentis mei clarissimi viri præceptis &
admonitionibus eruditus, partim huius ordinis vestri
amplissimi atque ornatissimi fulgentissimo splendore
comotus, viderem; in hac potius diuina legum scientia,
quàm in alijs studijs mihi esse laborandum sta-
tui. Cum præsertim mihi quasi stimulus quidam &
maximum incitamentum accederet vir ille præstan-
tissimus, & diuina quadam mente præditus Philippi-
pus Saccus, qui isti ordini vestro longo tempore mi-
xima cum omnium non solum laude & gratia, sed
etiam singularium virtutum admiratione præfuit. Is
enim cum me de lustrico è sacri Baptismatis fonte
susce-

suscepisset, quasi secundi patris etiam amorem erga me suscepit. Et cum ipse, quod nemo vestrum ignorat, legum summa cognitione veteres illos, Vlpianum, Papinianum, ceterosque insignes Iurisperitos aquaret; iusticia vero, integritate vita, & respondendi facilitate superaret, me tanquam filium frequenter adhortabatur, ut eandem viam ingressus, omni studio, labore atque industria conarer quamprimum Iuris civilis Lauream assequi. Sed enim, aiebat, vehementer optare illum diem videre, quo me in hoc amplissimum ac celeberrimum Collegium cooptaret. Sed cum iam ad decrepitam aetatem pervenisset, mihi tanto magis properandum esse dicebat, ut eo vivente studium meum absoluerem. Verum quoniam hoc illi fata non concesserunt, te, quem praesentem veneror, & cuius excellentiam, fidem, integritatem, non minus, quam antecessoris tui Sacchi, omnes admiramur, Marce Barbavaria, quasi vicarium huius opera (si quis est sensus mortuis eorum, quae hic sunt) obtestatur, ut in me tuendo atque extollendo, suas partes suscipias, & quod ipse vivens facere non potuit, tu illi superstes, in eius gratiam, quem semper obsevastisti & coluisti, me in hunc praestantissimum Iurisperitorum ordinem admittas. Hoc non tantum illi mortuo, vel potius immortalitatem iam adepto, gratum erit, sed etiam viro illi nunquam satis laudato Francisco Sfondrato, qui cum Sacco testis patrisque loco mihi fuit, quo tempore Christiano more sacro Baptismate me Sacerdos abluit. Erat enim ea tempestate Sfondratus huius vestri ordinis Secundus, & Caesaris consiliarius, postea vero propter eximiam ac singularem

H doctri-

doctrinam & virtutem, Cardinalis creatus, diem
hunc, quem se cupidè expectare mihi aliquando dixi-
rat, videre non potuit. Illud tamen me non mediocri-
ter consolatur, quòd ex tribus, qui mihi tanquam pa-
tres in sacro Baptismate adfuerunt, vnus adhuc su-
perstes est, & prasens adest, quem ego summa cū laci-
cia atque animi alacritate intueor, cuius in vita, tan-
quam in speculo quodam, video virtutum omnium non
adumbrata, sed expressa vestigia, qui non tantum ius-
ris, quàm iusticia consultus est appellandus, cuius ab o-
re, quod de Nestore dixit Homerus, melle dulcior flu-
it oratio: qui si quando vehementius agere voluerit,
Periculis more, tonare, fulminare, permiscere animos
consuevit. Queritis quoniam sit ille, quem non solum
ego tantopere admiror ac suspicio, sed etiam vos, P.
C. atque alij omnes honorant ac vuerantur? En hic
adest Gabriel Panygarola, decus & ornamentum col-
legij, Flos illibatus populi, Suadaquè medulla: quod o-
lim Ennius de Cornelio Cethego pradicauit. Longum
esset de vobis alijs omnibus dicere, P. C. & doctores
clarissimi, qui iam diligentia ac labore vestro ad eam
dignitatem peruenistis, ad quam pauci, quos aequus a-
mauit

Virg. 6.
Aeneid:

Iuppiter, aut ardens euexit ad aethera virtus,
Dij's geniti potuere: qui tanta prudentia, religione,
sanctitate praecellitis, vt nulla regio sit in terris, ad
quam nominis vestri fama non peruasferit. Facilius
enim esset Solem à cursu suo desletere, quàm iudi-
ciorum vestrorum immutabilem atque incorruptam
constantiam ab aequitate iusticiaquè dimouere. Ac
mihi

mibi quidē cum multis alijs de causis immortalī Deo
maximas agendas esse gratias existimo, tum praecipue,
quia in hac patria tam excellenti, in hoc tot praclaris-
simorum virorū domicilio mihi nasci contigerit. Cū
enim hac ciuitas nostra, & agrorū ubertate, & arti-
ficum scientia, & multitudine earū rerum, quae ex-
portantur, & denique rerū omnium copia ceteris om-
nibus antecellat, tum diuina atque incredibili pruden-
tia ac sapientia uestra tam recte gubernatur, ut neque
centum Romanorum seniores, quos Romulus primū
instituisse dicitur, neque Amphictyonum confessus, ne-
que Areopagarum seueritas, vlla ex parte cū inte-
gritate uestra comparari possit. Quantum enim in vo-
bis est, omni diligentia prouidetur, ut nulla sint inter ci-
ues discordia, nulla lites, nulla seditiones, sed vbique
pax, vbique concordia. Neque aliter vniuersam hanc
Rempubl. amatis & caram habetis, quā optimi pa-
rentes filios suos. Me igitur haecenus semper feli-
cem existinaui, quōd in hac ciuitate, satis honesto lo-
co, bonisque parentibus natus fuerim: sed nunc multo
feliciorem me futurum spero, cui vobiscum versari,
uestras honestissimas actiones intueri, vos imitari po-
ste licebit. Nam quoties mihi venit in mentem, bene-
ficiū uestrum immortalē recordari, quōd me vnum ex
vobis esse volueritis, quoties forum nostrum, quoti-
es curiam cogito, quibus in locis, tanquam in theatro
quodam omnis iusticia, me quotidie exercere potero:
statim omnibus laticijs incedo, vobisque quas possum,
non quas debeo, quae sunt infinitae, gratias ago, neque
vnquam atas vlla tanti beneficii memoriam ex animo

meo delebit. Illud vnum de me polliceor ac spondeo,
me omnibus viribus elaboraturum, ac re ipsa praestaturum,
vt huius in me collati beneficij neminem
quam vestrum poeniteat.

PRO OCTAVIA
NO ROVERTA, TARRA-
cinae Episcopo, dum in Academi-
am Mediolanensem re-
ciperetur.

ORATIO V.

SI quis vestram, Academici, fortè miratur, cur sa-
pientissimi viri philosophi dixerint, Ex omnibus a-
nimantibus hominem, maximè natura ipsius instinctu
atque desiderio, nihil solitarium amare, sed ad cœtus
& concilia cū quadam immensa voluptate trahi, na-
tumq; esse ad coniunctionem congregationemq; homi-
nū, & ad naturalem cōmunitatem: is si mentis oculos
ad omnes hominū atates atque ordines diligenter in-
tuendos conuerterit, statim & philosophorum senten-
tiam probabit; & neminem esse prorsus inueniet, qui
non equaliū pariumq; suorū consuetudine atq; socie-
tate mirifice delectetur. Quòd si quis fortasse reperia-
tur, qui hominū congressus societatemq; refugiat, ut
vel cōmunis omnino sensus expertus est, & belluinis pla-
nè